

Mițoie en France

După o traversare lipsită de peripeții și extrem de plictisitoare a terminalului „Sosiri”, însoțită de câteva priviri pofticioase la bomboanele din DutyFree și alte câteva excitații ale mucoasei olfactive datorate unui amestec neomogen de parfumuri scumpe vândute fără taxe plutind prin aer, mâța ajunge într-o stație de autobuz. Scoate un carnet de notițe și scrie rutele posibile:

„Autobuz CDG1 – către centrul Parisului”

„Autobuz CDG2 – către cartierul comercial La Defence”

„Autobuzul magic către Disneyland”

Pisica își aduce aminte de planul operațiunii ei – să-l găsească pe Remy, suspect de furt de cașcaval. Atunci își cumpără un bilet în autobuzul-magic și nu se dă jos decât la capătul liniei – în parcul tematic Disneyland. Mițoie se încadrează în masa de oameni care se mișcă fără vreun scop aparent și încearcă să scruteze orizontul. Vede două turnuri uriașe: o clădire lugubră care arăta ca o colecție de blocuri comuniste puse unul peste altul¹ în diverse poziții care aparțin echilibrului instabil. Al doilea era un fel de umbrelă de metal, de care sunt agățate șase scaune care fug în sus și în jos, simulând niște parașute defecte².

Mița se întreabă – încotro să o apuce? Încearcă să se gândească unde ar putea fi restaurantul Gusteau’s... Deodată, pe umărul ei, se așază o mână grea ca un set complet de greutăți atașabile la halterele categoriei supergrele. O alta o ia de laba pe care o folosea pe post de mână și o târăște în biroul agenților de securitate. Este așezată cu forța pe un scaun și este încătușată de o masă rigidă de metal. Drept în fața ei – un fel de dosar deschis în care era un singur document – o acuzație în alb de „Zădărnicierea combaterii evoluției COVID-19”, însoțită de o listă, de asemenea necompletată, de nereguli: „nepurtarea măștii de protecție”, „nepăstrarea distanței” și alte câteva cuvinte pe care nu le înțelegea.

Dintre ofițerii de securitate, unul, care era cel mai scund și cel mai gras și părea a fi și șeful echipei, i se adresează:

- Sunteți acuzată de „Zădărnicierea combaterii evoluției COVID-19”. Înțelegeți acuzația? I se adresează ofițerul pe un ton arogant și fiind sigur de răspunsul pe care îl va primi.

- Nu... zădărnicierea combaterii...nu înțeleg nimic! răbufnește Mițoie și, uitând că este încătușată, se repede să sfâșie declarația, reușind să-și asorteze încheieturile cu două vânăți simetrice.

- Sunteți conștientă de existența și de pericolul exercitat de virusul SARS-CoV-2, care produce boala COVID-19? Întreabă intrigat ofițerul care, trăind într-o țară civilizată, nu este pe deplin familiarizat cu lozinci de tipul „Nu cred în CoVrig-19”³.

- Nu... n-am auzit niciodată de așa ceva, îmi înscenați ceva! miorlăie pisica, temându-se că și-a compromis operațiunea specială și că ofițerii de securitate erau trimiși de Remy să-l acopere...

- Vom face un test instant pentru „COVID-19”⁴!

- Test grilă? Din ce materie?, întreabă tremurând deja la amintirea socotelilor pe care nu reușise niciodată să le stăpânească...

¹ Zonă tematică care simulează episodul „The Tower of Terror” din serialul „Twilight Zone”.

² Un aparat care amintește de soldații din ToyStory.

³ Sloganul protestatarilor din ultimul weekend premergător intrării în starea de urgență.

⁴ Testul instant nu este un test molecular pentru antigenele virusului SARS-CoV-2(2019-nCoV), ci un test pentru anticorpii plasmatici dezvoltați de corp împotriva virusului. Pozitivarea testului poate fi o consecință a: infectării curente cu virusul, unei infecții anterioare sau vaccinării (imposibil până la începutul lui 2021). În schimb, negativarea testului înseamnă categoric faptul că persoana nu este purtătoarea virusului.

Ofițerul se luminează la față, înțelegând că nu are de a face cu vreun militant radical manipulat de vreun președinte american care susține că noul tip de coronavirus este o uriașă conspirație, cum văzuse la buletinul de „Știri Internaționale”, ci cu un veritabil exemplar al cărui coeficient de inteligență se îneacă undeva la nivelul unui copil de 7-8 ani. Cum aparatul nu găsește nici urmă de anticorpi anti-COVID în plasma mâței, ofițerul de securitate îi spune:

- Renunț la acuzație, domnișoară. Purtați mereu masca aceasta și nu ar trebui să aveți vreo problemă. Distracție plăcută! îi urează voios ofițerul.

Mița, în schimb, care nu s-a prins că schimbarea atitudinii brigăzii de securitate se datora lipsei ei de cunoștințe în ceea ce privește virusurile ori negativării testului, bănuiește tactici secrete. Fiind o fană a filmelor și serialelor cu spioni americani, uriașul ei bagaj de cunoștințe din această lume nevăzută, primit de la Gina, se completează cu câteva detalii esențiale despre dispozitive de urmărire. Imediat, în substratul gândirii ei, încolțește o idee: „îi pun masca <<de COVID>> ca să o urmărească.” Primește masca, își scoate repede din buzunar magnetul fără de care niciun spion adevărat nu poate călători și deformează banda metalică a măștii sub privirile uluite ale ofițerilor de securitate.

Liniștită că a distrus cu siguranță orice dispozitiv metalic, își aplică masca care peste fața ei de mătă arată ca un gigantic banner publicitar peste un televizor 4:3...

Cu masca astfel plasată, mătă își aduce aminte de scopul principal al operațiunii „Cașcavalul”. Ținându-se departe de toți oamenii la cel puțin doi metri, ghidându-se după informația picurată fără oprire în urechea ei de un megafon scârțâitor care spune aceleași lucruri în toate limbile pământului (ce inutilitate pentru Mița, care, indiferent în ce limbă vorbeai cu ea, înțelegea!). La un moment dat, vede o bonetă gigantică care i-ar fi fost mare până și unui căpcăun, iar, lângă ea, pe maestrul Linguini de ceară, ținând în palmă un pluș care semăna parcă cu Rémy după ce a scăpat cu greu din ghearele unei pisici fără educație. Mița imediat se gândește că operațiunea ei a fost compromisă de un alt spion care l-a mătrășit deja pe Rémy. Își spune că ar putea fi Gina, dar în același timp își imaginează soarta tristă a șobolanului bucătar în mâinile unui spion dur și fără experiență în afaceri subtile.

Când să abandoneze și să se îndrepte tristă spre ieșire, se răzgândește: dacă tot a ajuns aici, măcar să se distreze. Vede o zonă tematică despre Pirații din Caraibe și, dornică să îi cunoască personal, se înfige la coadă. Când să se îmbarce, un ofițer de securitate (coleg cu nesuferiții care voiau să o acuze că nu purta mască), vrea să se asigure că are înălțimea admisă. Mițoie, văzând că la limită nu trece de zona galbenă⁵ în care are nevoie de un supraveghetor, face un efort „suprapisicesc” și își ridică urechile cu câțiva milimetri peste linie. Simțindu-i disperarea de a demonstra că se încadrează în categoria „copiilor mari”, ofițerul o lasă să vadă dacă îi plac senzațiile tari. Se îmbarcă în ceea ce părea o călătorie liniștită pe un râușor când, în fața ei, se cască un hău luminat doar de un fascicul laser care căuta direcția capului ei ca să știe unde să direcționeze un jet de apă. Pupilele îi cresc până îi ocupă tot ochiul, inima adoptă ritmul bormașinii insistente a vecinului⁶, sudoarea formează un râu pe spatele ei, care ar putea concura cu râul pe care navigase până la cascadă, mustățile pe care până atunci și le tăia în fiecare zi, au profitat de situația disperată în care a ajuns ca să se arate la suprafață. Pleoosoc! Barca se prăbușește peste cascadă, Mițoie adăugând la situația fiziologică de criză în care se găsea, un stomac răsucit și un creier puțin turtit în urma ciocnirii neelastice de cutia craniană.

⁵ La intrarea în zonele tematice periculoase, se află un panou în fața căruia fiecare copil trebuie să-și măsoare înălțimea; diferitele intervale de înălțime sunt marcate după un cod de culoare: verde (copilul poate intra neînsoțit), galben (copilul trebuie să fie supravegheat de un adult) și roșu (copilul nu are acces la respectiva distracție).

⁶ După cum bine știți, bormașinile vecinilor au darul de a ieși din lăzile de scule duminicile, în zilele de sărbătoare și la orele târzii din noapte și de a da găuri inutile, dar zgomotoase de unele singure într-un ritm caracteristic.

Zdruncinată rău de barca Piraților din Caraibe, mîța vede o coadă uriașă și se gîndește că atîția oameni nu pot sta la coadă pentru o distracție care le-ar face rău. Se așază lângă un băiat de vreo 16 ani, înalt și suplu. Se mîțâie cum știe mai bine pe lângă băiat, știind că nu are nimic de pierdut (aproape că uitase de operațiunea „Cașcavalul” – un fiasco total). Nu vom prezenta detalii despre strategiile mîței și adolescentului, ca să nu le dăm vreun sfat potrivit sau nu celor aflați în situații similare. După două ore lungi de așteptare la coadă (timp în care ceilalți spioni cu siguranță au rezolvat de mult situația furtului de cașcaval, cel mai probabil în defavoarea Ginei), Mițoie ajunge în sfârșit la punctul de urcare în mașinile care se plimbă în viteză pe șine. Dar, deși a văzut ce pante abrupte și ce curbe periculoase o așteptau pe roller-coaster, în scopul definit de a menține o nouă operațiune, cu numele de cod „Ochi dulci”, se urcă lângă tînăr într-o capsulă descoperită.

Mița rezistă cu stoicism la primele curbe și, chiar înainte de hopul final, la care, bineînțeles, se fac poze, sare speriată și, după o mișcare de aruncare pe oblică în câmp gravitațional uniform, cade în picioare la impactul cu suprafața plană orizontală a solului. În același timp, băiatul despre care tocmai am vorbit, vine să-și ridice poza de la ghișeul aflat la ieșire și observă că o mîță zburătăcită, cu ochi mari și cu labelle întinse ocupase mare parte din cadru, capul lui fiind în întregime acoperit. Disperat să se dea mare pe rețele sociale pe care, pentru a nu le face reclamă, nu le menționăm⁷, cu experiența lui curajoasă pe cea mai puternică pantă a roller-coasterului, e dispus să mai aștepte două ore la coadă ca să intre în posesia dovezii irefutabile a lipsei instinctului de conservare. Cât despre prietena proaspătă cu care spera să facă schimb de numere de telefon, parcă intrase în pămînt!

Mîța se refugiază într-o toaletă ca să-și rearanjeze hainele într-un mod care să nu ducă imediat cu gîndul la o piscină conspirativă (după mintea ei, un lucru foarte obișnuit în lumea spionilor, precum este un câine în lumea polițiștilor). Mițoie, aranjată din nou, vrea să-și odihnească stomacul chinuit la o „fromagerie”, intră și cere meniul. Îl copiază, din reflex, în carnetul ei de informații, cum a aflat din surse anonime că se întîmpla pe la agențiile de Securitate Națională înainte de a apărea computerele...

Iată nota nr. 435 din carnetul Miței, înregistrată în continuare la operațiunea „Cașcavalul”:

1. Brînză maturată 90 zile;
2. Camembert;
3. Gouda;
4. Montrachet;
5. Mozzarella;
6. Emmentaler (provine din Elveția, orașul Emmental, spațiu extracomunitar)⁸.

⁷ Este evident că reclama pe care și-o fac ei înșiși este suficientă. Cine ar mai putea adăuga ceva la milioanele de videoclipuri din aplicațiile pe mobil, grămezilor de casete cu anunțuri care împânzesc site-urile web și tonelor de reclame care întrerup clipurile de pe diverse platforme de asemenea bieculoscute?!

⁸ Elveția nu este membră a Uniunii Europene. Ingredientele sau produsele provenite din țări care nu aparțin spațiului comunitar sunt semnalate în meniuri, avînd în vedere pericolul de transmitere al unor boli animale.